

Vendim nr. 54, datë 30.04.2026
(V- 54/26)

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga: Fiona Papajorgji, Kryetare, Marsida Xhaferllari, Sonila Bejtja, Sandër Beci, Ilir Toska, Genti Ibrahim, Marjana Semini, anëtarë, me sekretare Farisja Idrizaj, në datën 30.04.2026 mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve nr. 38 (A) 2025 të Regjistrimit Themeltar që u përket:

KËRKUES: **ARBEN BRAÇE**

SUBJEKTE TË INTERESUARA:

MINISTRIA E DREJTËSISË, përfaqësuar nga Xhelal Kasaj dhe Ornella Marku, me autorizim.

DEPARTAMENTI I ADMINISTRATËS PUBLIKE, përfaqësuar nga drejtoresha e departamentit Vilma Guri.

OBJEKTI: **Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2025-826 (100), datë 06.03.2025 të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.**
Pezullimi i vendimit nr. 00-2025-826 (100), datë 06.03.2025 të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: **Nenet 13, 17, 18, 28, 31, 33, 34, 41, 42, 131, pika 1 shkronja “f”, dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 6, 6/1, 19 dhe 46 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*) dhe neni 1 i Protokollit nr.1 të saj; ligji nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës**

**Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, i
ndryshuar (Ligji Organik i Gjykatës).**

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Fiona Papajorgji, mori në shqyrtim pretendimet e kërkuarit Arben Braçe (*kërkuesi*), i cili ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet e subjekteve të interesuara, Ministrisë së Drejtësisë dhe Departamentit të Administratës Publike (*DAP*), që kanë kërkuar rrëzimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuesi ka qenë pjesë e shërbimit civil dhe së fundmi ka pasur detyrën e drejtorit të përgjithshëm në Drejtorinë e Përgjithshme të Çështjeve të Drejtësisë. Me shkresën nr. 413/4 prot., datë 21.10.2013 të ministrit të Drejtësisë kërkuarit i është njoftuar: i) suprimimi i pozicionit të punës në zbatim të urdhrit nr.188/2013 “Për miratimin e strukturës dhe organikës së Ministrisë së Drejtësisë” të Kryeministrit; ii) pamundësia e sistemimit në një tjetër vend pune të të njëjtit nivel ose në nivel tjetër; iii) dalja në listëpritje. Me urdhrin nr. 413/4/1, datë 01.11.2013 të ministrit kërkuari ka kaluar në listëpritjeje me efekte të menjëhershme financiare.

2. Ndërkohë, Kuvendi, në datën 30.05.2013, ka miratuar ligjin nr. 152/2013 “Për nëpunësin civil” (*ligji nr. 152/2013*), i cili parashikonte hyrjen e tij në fuqi në datën 01.10.2013 (*neni 72*), shfuqizimin e ligjit nr. 8549, datë 11.11.1999 “Statusi i nëpunësit civil” (*ligji nr. 8549/1999*), si dhe çdo dispozitë tjetër që ishte në kundërshtim me të (*neni 70*). Në vijim, Këshilli i Ministrave ka miratuar aktin normativ nr. 5, datë 30.09.2013 “Për disa ndryshime në ligjin nr.152/2013 “Për nëpunësin civil””, i cili kishte për qëllim shtyrjen në kohë të efekteve të ligjit nr. 152/2013. Akti normativ ka hyrë në fuqi menjëherë dhe është miratuar nga Kuvendi me ligjin nr. 161/2013, datë 17.10.2013. Këto dy akte janë shfuqizuar nga Gjykata Kushtetuese (*Gjykata*) me vendimin nr. 5, datë 05.02.2014 (*vendimi nr. 5/2014*), i cili ka hyrë në fuqi në ditën e botimit në Fletoren Zyrtare nr. 18, datë 26.02.2014.

3. Në datën 23.10.2014 kërkuari i është drejtuar Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë, duke paditur Ministrinë e Drejtësisë e duke thirrur si person të tretë DAP-in me kërkesëpadi, me objekt konstatimin e pavlefshmërisë absolute të urdhrit nr. 413/4/1, datë 01.11.2013 të ministrit të Drejtësisë, të shkresës nr. 413/4 prot., datë 21.10.2013 të ministrit të Drejtësisë dhe zgjidhjen e pasojave nëpërmjet sistemimit në një pozicion pune sipas strukturës

së re, si edhe pagimin e pagës së plotë nga momenti i ndërprerjes së marrëdhënieve financiare, deri në ekzekutimin e vendimit gjyqësor.

4. Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë, me vendimin nr. 2967, datë 02.06.2015, ka vendosur: i) pranimin e kërkesëpadisë; ii) konstatimin e pavlefshmërisë absolute të urdhrit nr. 413/4/1 prot., datë 01.11.2013 të ministrit të Drejtësisë “Për kalimin në listëpritje” të kërkuarit; iii) detyrimin e Ministrisë së Drejtësisë dhe DAP-it të ripozicionojnë kërkuarin në shërbimin civil, duke e kthyer në vendin e mëparshëm të punës dhe, vetëm në pamundësi, në një pozicion tjetër ekuivalent në Ministrinë e Drejtësisë ose në institucione të tjera, në përputhje me kualifikimet dhe statusin e tij si nëpunës civil; iv) detyrimin e Ministrisë së Drejtësisë t’i paguajë kërkuarit pagën nga momenti i ndërprerjes së marrëdhënieve financiare deri në rikthimin e tij në punë.

5. Pas ankimit të DAP-it dhe të Avokaturës së Shtetit, Gjykata Administrative e Apelit, me vendimin nr.1805, datë 26.04.2018, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit nr. 2967, datë 02.06.2015 të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë. Për rekurset e DAP-it në datën 30.05.2018 dhe të Avokaturës së Shtetit në datën 06.06.2018, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë me vendimin nr. 00-2025-826 (100), datë 06.03.2025, ka vendosur ndryshimin e vendimeve nr.1805, datë 26.04.2018 të Gjykatës Administrative të Apelit dhe nr. 2967, datë 02.06.2015 të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë, si dhe rrëzimin e padisë.

6. Gjatë kohës që rekursi i subjekteve të interesuara ishte ende në shqyrtim në Gjykatën e Lartë, në datën 06.07.2018 kërkuari është ftuar nga Ministria e Drejtësisë duke iu komunikuar gatishmëria për të ekzekutuar vendimin gjyqësor të formës së prerë të Gjykatës Administrative të Apelit, me kusht që të hiqte dorë nga kërkitimi për rikthimin në detyrë. Në lidhje me këtë propozim, në prani të komisionit të posaçëm, në procesverbalin nr. 5113/4, datë 06.07.2018, nga kërkuari është nënshkruar deklarata përkatëse. Në muajin dhjetor të vitit 2019 kërkuari e ka marrë dëmshpërblimin e plotë të pagës sipas detyrimit që përcaktonte vendimi gjyqësor.

7. Kërkuari në datën 23.07.2025 i është drejtuar Gjykatës me kërkesë, sipas objektit. Kolegji i Gjykatës në datën 24.10.2025, gjatë shqyrtimit paraprak, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në Mbledhjen e Gjyqtarëve, e cila, me vendimin e datës 10.11.2025, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve, si dhe shqyrtimin në seancën plenare të kërkesës për pezullimin e ekzekutimit të vendimit të Gjykatës së Lartë.

8. Në datën 30.04.2026 një gjyqtar i Gjykatës ka paraqitur kërkesë për heqjen dorë nga shqyrtimi i çështjes. Mbledhja e Gjyqtarëve, me vendim të po kësaj date, ka vendosur pranimin e kërkesës, duke vlerësuar se gjyqtari gjendej përpara rastit të parashikuar në nenin 36, pika 1,

shkronja ç”, të Ligjit Organik të Gjykatës dhe nenit 18, pika 1, shkronja “ç”, të Rregullores për Procedurat Gjyqësore të Gjykatës Kushtetuese.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

9. **Kërkuesi**, në mënyrë të përmbledhur, ka parashtruar se i është cenuar:

9.1. *E drejta për t’u njoftuar, për t’u dëgjuar dhe për t’u mbrojtur*, pasi rekursat e paraqitura nga Avokatura e Shtetit dhe DAP-i nuk i janë komunikuar kërkuesit, duke e vendosur atë në pamundësi për të paraqitur prapësimet e tij. Po kështu, kërkuesit i është mohuar e drejta e ballafaqimit të provave ose e opinionëve me palët e tjera, sepse Kolegji Administrativ ka gjykuar vetëm për pretendimet e palës rekursuese, pa i dhënë mundësi kërkuesit të njëjti dhe të shprehë për të. Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë duhej të merrte masat e nevojshme për t’i garantuar kërkuesit të drejtën për të marrë pjesë në gjykim, si dhe të drejtën për t’u dëgjuar e për t’u mbrojtur nëpërmjet dhënies së mundësisë për të paraqitur parashtrimet e tij, pavarësisht faktit që gjykimi administrativ bëhet, si rregull, në dhomën e këshillimit mbi bazë të dokumenteve. Përkundrazi, ajo është mjaftuar me komunikimin elektronik për kohën e shqyrtimit të çështjes, por nuk i ka njoftuar kërkuesit rekursat e ushtruara nga pala e paditur dhe personi i tretë në gjykim. Kjo, për më tepër kur në përfundim Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka vendosur rrëzimin e padisë vetëm mbi bazën e pretendimeve të palës tjetër, duke e vendosur kërkuesin tërësisht në një pozitë të pafavorshme. Për këto shkaqe janë cenuar edhe *e drejta për t’u drejtuar gjykatës (e drejta e aksesit) dhe parimi i barazisë së armëve dhe i kontradiktoritetit*.

9.2. *E drejta për t’u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj*, pasi Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka vendosur për themelin e çështjes, duke bërë një vlerësim të ndryshëm të provave dhe të fakteve të administruara gjatë gjykimit në gjykatat më të ulëta. Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, pavarësisht se nuk ka vënë në dyshim vlerën e provave të paraqitura, ka bërë një vlerësim të ndryshëm të tyre, duke e ndryshuar themelin e çështjes. Nëse Gjykata e Lartë do të kishte dyshime për diçkë të komunikimit të rekurseve të ushtruara, jo vetëm duhet të administronte edhe prapësimet e kërkuesit, por duhet të kthente çështjen për rishqyrtim në gjykatat e faktit.

9.3. *Standardi i arsytimit të vendimit gjyqësor i lidhur me aksesin substancial*, pasi Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka verifikuar me nismën e saj çështjen e vlefshmërisë së ligjit për shërbimin civil. Kur Gjykata e Lartë vë në diskutim çështje të ligjit, të cilat merren në shqyrtim kryesisht dhe për të cilat palët nuk kanë paraqitur më parë mendimin e tyre, përpara shqyrtimit të rekursit urdhërohet njoftimi i palëve dhe caktohet afati për depozitimin e parashtresave të tyre për çështjet e ligjit. Në këto raste, neni 482/a, pika 1, shkronja “b”, i Kodit të Procedurës Civile, në harmoni me nenin 62, pika 1, shkronja “c”, të ligjit nr. 49/2012 “Për gjykatat administrative dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative”, të ndryshuar (ligji nr. 49/2012), parashikon se Gjykata e Lartë, nëse e vlerëson të nevojshme për shkak të problematikës ose kompleksitetit të çështjes, vendos shqyrtimin e çështjes në seancë gjyqësore me praninë e palëve. Kërkuesi nuk ka pasur mundësi të paraqesë mendimin e tij për çështjet e ligjit. Në të dyja rekursët e paraqitura nuk është marrë në konsideratë fakti që në datën 06.07.2018 kërkuesi është thirrur dhe i është komunikuar gatishmëria e institucionit për të ekzekutuar vendimin e gjykatës së apelit, duke i bërë me dije njëkohësisht se nëse hiqte dorë nga rikthimi në pozicionin e detyrës që mbante përpara largimit, pjesa e vendimit që kishte të bënte me pjesën ekonomike të dëmshpërblimit do të ekzekutohej menjëherë. Për këtë propozim, në prani të komisionit të posaçëm kërkuesi ka nënshkruar deklaratë duke kërkuar vetëm shpërblimin dhe jo rikthimin në punë.

9.4. *Parimi i barazisë përpara ligjit dhe i mosdiskriminimit*, pasi Gjykata e Lartë ka mbajtur qëndrime të ndryshme në kushte të njëjta objektive kur është kërkuar pavlefshmëria e vendimit për suprimimin e vendit të punës. Ndryshe nga çështja e kërkuesit, në një rast të njëjtë, por një trup tjetër gjykues i Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë ka vlerësuar se vendimi i ministrit të Drejtësisë për kalimin në listëpritje nuk ishte kryer nga personi zyrtar përgjegjës, sikurse ka qenë rasti i shtetasit A.B. Në këtë mënyrë, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë nuk ka zbatuar ligjin në mënyrë të barabartë për të gjithë individët dhe kërkuesi është dëmtuar duke u ligjëruar lirimi i padrejtë i tij nga detyra. Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka vendosur një standard të dyfishtë në jurisprudencë për ligjin e zbatueshëm për lirin e nëpunësve civilë gjatë periudhës tranzitore nga datat 01.10.2013-26.02.2014. Ai kolegji ka dështuar në rolin e tij për njësimin ose zhvillimin e jurisprudencës në zbatim të nenit 141 të Kushtetutës. Në praktikën e

Gjykatës së Lartë ka paqëndrueshmëri në zbatimin e ligjit, pasi në periudhën nga viti 2015 deri në vitin 2019 është cilësuar si i zbatueshëm ligji nr. 152/2013. Ndërsa pas vitit 2022 në disa raste është vlerësuar si i zbatueshëm ligji nr. 152/2013 dhe herë të tjera ligji nr. 8549/1999. Vendimi i Gjykatës së Lartë është kontradiktor dhe krijon një gjendje pasigurie juridike duke ulur besimin në publik, duke cenuar kështu edhe *parimin e sigurisë juridike*.

9.5. *Standardi minimal i jetesës*, pasi vendimi i gjykatës së apelit është ekzekutuar në mënyrë vullnetare nga Ministria e Drejtësisë dhe Gjykata e Lartë, duke vendosur për rrëzimin e padisë, ka sjellë një barrë ekonomike të rëndë e joproporcionale dhe cenim të standardit minimal të jetesës të kërkuarit në shkelje të neneve 11 dhe 41 të Kushtetutës, njëkohësisht në kundërvënje ndaj objektivave sociale dhe kushtetues, sipas nenit 59 të Kushtetutës e nenit 1 të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së.

10. **Subjekti i interesuar, Ministria e Drejtësisë**, ka parashtruar si vijon:

10.1. Pretendimet e parashtruara për cenimin e *së drejtës për t'iu drejtuar gjykatës, së drejtës për t'u njoftuar, për t'u dëgjuar e për t'u mbrojtur, parimit të kontradiktoritetit, parimit të barazisë përpara ligjit dhe parimit të sigurisë juridike* janë të pabazuara. Kërkuari nuk ka ushtruar të drejtën për të paraqitur kundërrekurs për të parashtruar kundërshtimet e tij, megjithëse ka marrë dijeni për rekursin e paraqitura nga Avokatura e Shtetit dhe nga DAP-i.

10.2. Pretendimi për cenimin e *së drejtës për t'iu gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj* nuk është i bazuar, pasi Gjykata e Lartë ka vepruar brenda kompetencave dhe ka arritur në përfundimin për rrëzimin e padisë, duke u bazuar mbi të njëjtat prova.

10.3. Pretendimi për cenimin e *standardit të arsytimit të vendimit* është i pabazuar, pasi Gjykata e Lartë, duke vlerësuar se gjykatat më të ulëta kanë zbatuar gabim ligjin, ka vendosur rrëzimin e padisë duke respektuar kriteret kushtetuese në drejtim të arsytimit të vendimit. Në fakt, pretendimi i kërkuarit lidhet me një parregullsi procedurale të kryer gjatë procesit administrativ, se vendimi për daljen në listëpritje është nënshkruar nga ministri dhe jo nga sekretari i përgjithshëm. Kjo parregullsi nuk e prek thelbin e procesit dhe lidhet me vlerësimin e fakteve të rrethanave, i cili nuk hyn në juridiksionin kushtetues.

10.4. Pretendimi për cenimin e *standardit minimal të jetesës* është i pabazuar, pasi kërkuarit i është alokuar një shumë monetare që nuk i takon. Përveçse ai nuk ka

përmendur asnjë rrethanë konkrete, nuk ka vlerësuar as vlerën e dëmit që mund t'i vijë me kthimin e detyrimit të begatuar në mënyrë të paligjshme me të ardhurat ose me burimet e tjera financiare, që mund të cenojnë standardin minimal të jetesës.

11. Subjekti i interesuar, DAP-i, ka parashtruar si vijon:

- 11.1. Pretendimi për cenimin e *së drejtës së aksesit* është i pabazuar, pasi kërkuesi nuk ka parashtruar asnjë argument në nivel kushtetues, por e ka lidhur ngushtësisht me të drejtën për t'u njoftuar, e cila është respektuar.
- 11.2. Pretendimi për cenimin e *së drejtës për t'u njoftuar* nuk është i bazuar, pasi, sikurse ka arsyetuar edhe Gjykata e Lartë, kërkuesi ka marrë dijeni për rekursin dhe nuk ka paraqitur kundërrekurs. Gjithashtu, Gjykata e Lartë ka respektuar edhe procedurën për njoftimin e datës së seancës gjyqësore, sipas parashikimeve ligjore. Për sa kohë, nuk ka cenim të së drejtës për t'u njoftuar nuk mund të pretendohet cenimi i së drejtës për t'u dëgjuar, për t'u mbrojtur dhe parimi i kontradiktoritetit.
- 11.3. Pretendimi për cenimin e *së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj* është i pabazuar, pasi Gjykata e Lartë nuk ka nxjerrë konkluzione për provat në të kundërt me vlerësimin e dy gjykatave më të ulëta dhe nuk ka vënë në dyshim nëse është vërtetuar ose jo fakti që lidhet me përfundimin e marrëdhënies së punës, por qëndrimi i saj lidhet me mënyrën sesi ato kanë zbatuar ligjin. Klasifikimi ligjor i veprimeve të organit publik nuk është më një çështje fakti që kërkon hetim gjyqësor të thelluar.
- 11.4. Pretendimi për cenimin e *standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor* nuk është i bazuar. Gjykata e Lartë ka marrë në shqyrtim, ka analizuar e vlerësuar pretendimet dhe në vendimin e saj ka respektuar standardet kushtetuese për arsytimin e vendimit gjyqësor. Gjithashtu, fakti që Avokatura e Shtetit dhe DAP-i nuk kanë referuar në rekurs rrethanën se vendimi gjyqësor i formës së prerë është ekzekutuar lidhet me fazën e ekzekutimit të vendimit dhe jo me thelbin e mosmarrëveshjes.
- 11.5. Për pretendimin për cenimin e *parimit të barazisë përpara ligjit dhe të mosdiskriminimit* kërkuesi nuk ka argumentuar nëse në rastin e tij ka pasur diskriminim ose favorizim të palëve ndërgjyqëse. Mënyra e zgjidhjes së çështjes dhe zbatimi i ligjit është e drejtë e çdo gjykate, sepse çdo çështje ka individualitetin e saj në harmoni me rrethanat e provat. Edhe pretendimi për

cenimin e *parimit të sigurisë juridike* është i pabazuar, pasi nuk është ngritur në nivelin e një pretendimi me natyrë kushtetuese, sepse ka të bëjë me mënyrën e zbatimit të ligjit, që është në kompetencë të gjykatave të juridiksionit të zakonshëm. Vendimi i referuar nga kërkuesi nuk përbën vendim unifikues që mund t'i sillte pritshmëri atij në zgjidhjen e çështjes.

- 11.6. Pretendimi për cenimin e *standardit minimal të jetesës* nuk është i bazuar, pasi ky koncept lidhet me të ardhurat e ligjshme, të qëndrueshme e përfundimtare dhe jo me përfitime të përkohshme të realizuara në bazë të një vendimi gjyqësor. Standardi minimal i jetesës nuk mund të mbështetet në mbajtjen e një pasurie që ligji e konsideron të kthyeshme, përndryshe pasurimi do të legjitimohej pa shkak. Mundësia e ekzekutimit të vendimit gjyqësor të Gjykatës së Lartë nuk përbën cenim të standardit të jetesës.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimimin e kërkuesit

12. Çështja e legjitimitetit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f”, dhe 134, pikat 1, shkronja “i”, dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të parashikuara nga neni 71/a i Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

13. Në referim të këtyre standardeve, Gjykata vlerëson se kërkuesi, si individ, legjitimohet *ratione personae* në kuptim të neneve 131, pika 1, shkronja “f”, dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, sepse ka qenë palë në procesin gjyqësor në të cilin janë dhënë vendimet objekt kundërshtimi në Gjykatë, ndaj ka interes të drejtpërdrejtë në çështjen e parashtruar.

14. Në lidhje me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, kërkuesi i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues

individual, pas përfundimit të procesit gjyqësor në të tria shkallët e gjyqësorit të zakonshëm. Për rrjedhojë, duke qenë se objekt i ankimit kushtetues individual është vendimi i Gjykatës së Lartë, Gjykata vlerëson se në aspektin formal ai konsiderohet se i ka shteruar mjetet juridike efektive dhe se nuk ka mjet tjetër juridik në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave kushtetuese përveç paraqitjes së ankimit kushtetues individual.

15. Në aspektin substancial, subjekti i interesuar, Ministria e Drejtësisë, ka parashtruar se kërkuesi nuk ka shteruar mjetet juridike efektive për pretendimet për cenimin e *së drejtës për t'u njoftuar, për t'u dëgjuar e mbrojtur, së drejtës së aksesit, parimit të kontradiktoritetit, barazisë përpara ligjit e të mosdiskriminimit dhe parimit të sigurisë juridike*, për sa kohë ai, megjithëse ka marrë dijeni për rekurset e paraqitura nga Avokatura e Shtetit dhe nga DAP-i, nuk ka ushtruar të drejtën për të paraqitur kundërrekurs në mënyrë që të parashtronte kundërshtimet e tij. Duke qenë se kërkuesi për këto pretendime ka parashtruar të njëjtat argumente, konkretisht se Gjykata e Lartë nuk i ka njoftuar rekurset e ushtruara nga DAP-i dhe nga Avokatura e Shtetit, arsye, sipas tij, për të cilën nuk mund të paraqiste kundërrekurs, Gjykata vlerëson se edhe aspekti substancial i kriterit të shterimit të mjeteve juridike konsiderohet i përmbushur.

16. Lidhur me legjitimimin *ratione temporis*, neni 71/a, pika 1, shkronja “b”, i Ligjit Organik të Gjykatës ka parashikuar afatin ligjor 4-mujor nga konstatimi i cenimit për paraqitjen e ankimit kushtetues individual. Në rastin konkret, vendimi më i fundit gjyqësor i dhënë në çështjen e kërkuesit, ai i Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, mban datën 06.03.2025, por sipas *e-mail-it* të depozituar së bashku me ankimin kushtetues individual i është dërguar avokatit A.D. në datën 08.04.2025. Për rrjedhojë, ankimi kushtetues individual i paraqitur në Gjykatë në datën 23.07.2025 konsiderohet brenda afatit ligjor 4-mujor.

17. Për sa i përket legjitimitetit *ratione materiae*, Gjykata vëren se kërkuesi ka pretenduar cenimin e: i) *së drejtës për t'u njoftuar, për t'u dëgjuar e për t'u mbrojtur*; ii) *së drejtës së aksesit*; iii) *parimit të barazisë së armëve dhe të kontradiktoritetit*; iv) *së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj*; v) *parimit të barazisë përpara ligjit dhe të mosdiskriminimit*; vi) *parimit të sigurisë juridike*; vii) *standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor të lidhur me aksesin substancial*; viii) *standardit minimal të jetesës*.

18. Për pretendimet për cenimin e *së drejtës për t'u njoftuar, për t'u dëgjuar e për t'u mbrojtur, së drejtës së aksesit, parimit të barazisë së armëve dhe të kontradiktoritetit*, sikurse u theksua më sipër (shih paragrafin nr. 15), kërkuesi ka parashtruar të njëjtat argumente se Gjykata e Lartë nuk i ka njoftuar rekurset e ushtruara nga DAP-i dhe nga Avokatura e Shtetit.

Ndaj, Gjykata vlerëson t'i analizojë në drejtim të së drejtës për t'u njoftuar, për t'u dëgjuar e për t'u mbrojtur.

19. Pretendimet për cenimin e së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, parimit të barazisë përpara ligjit dhe të mosdiskriminimit, si dhe parimit të sigurisë juridike dhe standardit minimal të jetesës, Gjykata vëren se kërkuesi i ka lidhur me qëndrimin e mbajtur nga Gjykata e Lartë, duke parashtruar, në mënyrë të përmbledhur, se ajo gjykatë ka marrë vendim duke bërë vlerësim të ndryshëm të provave e fakteve të çështjes. Gjithashtu, sipas tij, Gjykata e Lartë në raste të ngjashme për zgjidhjen e mosmarrëveshjeve të punës të nëpunësve civilë ka mbajtur qëndrim të ndryshëm nga rasti i kërkuesit dhe për shkak të kësaj vendimmarrjeje ai do të detyrohet të kthejë shpërblimin e fituar me vendim gjyqësor të formës së prerë e të ekzekutuar vullnetarisht nga ministria. Gjykata, duke mbajtur në konsideratë të gjitha argumentet e parashtruara, vlerëson se pretendimet do të analizohen së bashku në aspekt të respektimit të standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor.

20. Për sa më lart, Gjykata do të analizojë pretendimet të grupuara në drejtim të: i) së drejtës për t'u njoftuar, për t'u dëgjuar e për t'u mbrojtur; ii) standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor, të cilat hyjnë në juridiksionin e Gjykatës.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e së drejtës për t'u njoftuar, për t'u dëgjuar e për t'u mbrojtur

21. Kërkuesi ka pretenduar se Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, duke mos njoftuar rekursin e paraqitura nga Avokatura e Shtetit dhe nga DAP-i, e ka vendosur atë në pamundësi për të paraqitur prapësimet e tij. Sipas tij, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë duhej të merrte masat e nevojshme për t'i garantuar kërkuesit të drejtën për të marrë pjesë në gjykim, për t'u dëgjuar dhe për t'u mbrojtur, pavarësisht faktit që gjykimi bëhet si rregull në dhomën e këshillimit mbi bazë të dokumenteve.

22. Subjekti i interesuar, Ministria e Drejtësisë, ka prapësuar se pretendimi është i pabazuar, pasi kërkuesi ka marrë dijeni për rekursin e paraqitura nga Avokatura e Shtetit dhe DAP-i dhe nuk ka ushtruar të drejtën për të paraqitur kundërrekurs. Edhe subjekti tjetër i interesuar, DAP-i, ndonëse nuk ka prapësuar në lidhje me njoftimin e rekursit, ka parashtruar se Gjykata e Lartë ka respektuar procedurën për njoftimin e datës së seancës gjyqësore, sipas parashikimeve ligjore. Për sa kohë nuk ka cenim të së drejtës për t'u njoftuar, nuk mund të pretendohet cenim i së drejtës për t'u dëgjuar e për t'u mbrojtur.

23. Në jurisprudencën kushtetuese është theksuar se e drejta për t'u njoftuar dhe për të marrë pjesë në gjykim u paraprin të drejtave të tjera, pasi mosnjoftimi e vendos palën në

pamundësi objektive për të ushtruar të drejtat që i garantohen nga neni 42 i Kushtetutës (*shih vendimet nr. 40, datë 14.09.2023; nr. 8, datë 23.02.2021; nr. 49, datë 22.07.2016 të Gjykatës Kushtetuese*). Për sa i takon procesit në Gjykatën e Lartë, ajo ka detyrimin të verifikojë nëse palët në proces kanë marrë dijeni efektivisht për rekursin dhe procesin, me qëllim garantimin e së drejtës së mbrojtjes dhe parimit të barazisë së armëve në gjykim (*shih vendimin nr. 14, datë 21.03.2023 të Gjykatës Kushtetuese*) dhe është detyrë e administratës gjyqësore që të marrë masat për të kryer njoftimin e palëve ndërgjyqëse (*shih vendimin nr. 41, datë 29.05.2024 të Gjykatës Kushtetuese*).

24. Në kuptim të këtyre standardeve, Gjykata do të analizojë nëse kërkuesi ka marrë dijeni efektivisht për rekursin e ushtruara nga Avokatura e Shtetit dhe nga DAP-i, në respektim të së drejtës për t'u njoftuar, për t'u dëgjuar e për t'u mbrojtur.

25. Sikur u parashtrua në rrethanat e çështjes (*shih paragrafin 5 të vendimit*), Gjykata e Lartë është vënë në lëvizje mbi bazën e rekurseve të paraqitura nga DAP-i dhe nga Avokatura e Shtetit, që i janë komunikuar avokatit A.D., i cili ka nënshkruar edhe dëftesat e komunikimit të rekurseve. Nga përmbajtja e akteve të dosjes gjyqësore të administruar për efekt të gjyqimit kushtetues, rezulton se kërkesëpadia e depozituar në gjykatën e shkallës së parë mban vulën dhe të dhënat e zyrës ligjore të këtij avokati, por është nënshkruar nga vetë kërkuesi. Gjatë gjyqimit në shkallë të parë kërkuesi ka caktuar dy avokatë të tjerë me prokurë (E.J. dhe D. M.). Gjykata konstaton se në disa prej kërkesave të depozituara në gjykatën e shkallës së parë (kërkesë për shtesë të objektit të padisë, kërkesë për përjashtim gjyqtari, pretendime në seancën gjyqësore, konkluzione përfundimtare) në pjesën e sipërme të tyre figuron emërtimi “Zyra e Avokatit A.D.” edhe pse janë të nënshkruara nga avokati E.J.

26. Gjithashtu, rezulton se në datën 13.02.2025 Gjykata e Lartë ka vendosur shqyrtimin e çështjes në dhomën e këshillimit për në datën 06.03.2025 dhe është urdhëruar sekretaria e gjykatës të bëjë njoftimin e palëve sipas nenit 61, pika 2, të ligjit nr. 49/2012. Njoftimi është dërguar po në adresën e postës elektronike të avokatit A.D. Në datën 13.02.2025 është publikuar lista e çështjeve për shqyrtim në dhomën e këshillimit në datën 06.03.2025, ku përfshihej edhe çështja e kërkuesit, e cila është shpallur, sipas akteve të dosjes gjyqësore, edhe në ambientet fizike të asaj gjykate. Në përfundim të shqyrtimit, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka vendosur ndryshimin e vendimit të gjykatës së apelit dhe të gjykatës së shkallës së parë dhe rrëzimin e padisë. Sipas materialeve të vëna në dispozicion nga vetë kërkuesi, por edhe nga përmbajtja e dosjes së Gjykatës së Lartë, ka rezultuar se vendimi i Gjykatës së Lartë është dërguar në datën 08.04.2025 në adresën e postës elektronike të avokatit A.D.

27. Për sa më lart, Gjykata konstaton se Gjykata e Lartë të gjitha njoftimet e nevojshme i ka bërë në adresën elektronike të avokatit A.D., duke përfshirë edhe njoftimin e vendimit të Gjykatës së Lartë, objekt kundërshtimi. Në kushtet kur vetë kërkuesi ka pranuar se për vendimin e Gjykatës së Lartë ka marrë dijeni në datën 08.04.2025, që në fakt i është komunikuar avokatit A.D., mund të konsiderohet se kërkuesi ka marrë dijeni edhe për rekursin e ushtruar nga DAP-i dhe Avokatura e Shtetit, të cilat gjithashtu i janë komunikuar avokatit A.D. Në këtë drejtim, Gjykata mban në konsideratë edhe faktin se, megjithëse kërkuesi kishte caktuar me prokurë avokatë të tjerë, fakti se kërkesat e tyre në procesin gjyqësor mbajnë emërtimin “Zyra e Avokatit A.D.”, krijon bindjen se ai ka qenë në dijeni të ecursisë së procesit gjyqësor të tij. Ndaj, Gjykata vlerëson se mënyra sesi ka vepruar Gjykata e Lartë në rastin konkret nuk krijon dyshime për cenimin e së drejtës *për t’u njoftuar, për t’u dëgjuar e për t’u mbrojtur*, për rrjedhojë pretendimi i kërkuesit në këtë drejtim është i pabazuar.

B.2. Për cenimin e standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor

28. Kërkuesi ka pretenduar se Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka vendosur për themelin e çështjes duke bërë një vlerësim të ndryshëm të provave dhe të fakteve të administruara gjatë gjykimit në gjykatat më të ulëta. Sipas tij, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, në raste të ngjashme, për zgjidhjen e mosmarrëveshjeve të punës të nëpunësve civilë ka mbajtur qëndrim të ndryshëm nga rasti i kërkuesit, sikurse ka qenë rasti i shtetasit A.B., që ka qenë në kushte tërësisht të njëjta me të. Për shkak të kësaj vendimmarrjeje ai do të detyrohet të kthejë shpërblimin e fituar me vendim gjyqësor të formës së prerë e të ekzekutuar vullnetarisht nga ministria.

29. Subjekti i interesuar, Ministria e Drejtësisë, ka prapësuar se Gjykata e Lartë e ka arsyetuar vendimin e saj dhe se pretendimi i kërkuesit lidhet me zbatimin e ligjit nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm. Ndërsa subjekti tjetër i interesuar, DAP-i, ka prapësuar se Gjykata e Lartë ka marrë në shqyrtim, ka analizuar e ka vlerësuar pretendimet dhe vendimi i saj ka respektuar standardet kushtetuese për arsyetimin e vendimit gjyqësor. Mënyra e zgjidhjes së çështjes dhe zbatimi i ligjit është e drejtë e çdo gjykate, duke u bazuar në specifikat dhe individualitetin e saj të harmonizuar me rrethana, faktorë, motive ose prova gjyqësore që nuk janë të njëjta dhe se vendimi i referuar nga kërkuesi nuk përbën vendim unikues që mund t’i sillte pritshmëri atij në zgjidhjen e çështjes.

30. Në jurisprudencën kushtetuese është pohuar se e drejta për një proces të rregullt ligjor përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar. Funkcioni i një vendimi të arsyetuar është t’u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre

ta kundërshtojnë atë (*shih vendimet nr. 9, datë 27.02.2024; nr. 12, datë 15.03.2023 të Gjykatës Kushtetuese*). Vendimi gjyqësor, në çdo rast, duhet të jetë logjik, i rregullt në formë dhe i qartë në përmbajtje. Në tërësinë e tij ai duhet konsideruar si një unitet, në të cilin pjesët përbërëse janë të lidhura ngushtësisht mes tyre dhe ato duhet të jenë në shërbim dhe në funksion të njëra-tjetrës. Argumentet e pjesës arsyetuese duhet të jenë të bazuara dhe të lidhura logjikisht, duke respektuar rregullat e mendimit të drejtë, dhe duhet të formojnë një përmbajtje koherente brenda vendimit, i cili përjashton çdo kundërthënie ose kontradiksion të hapur ose të fshehtë. Zbatimi i këtij standardi është vlerësuar nga Gjykata rast pas rasti, në varësi të rrethanave konkrete të çështjes, duke analizuar nëse vendimet gjyqësore të kundërshtuara e kanë përmbushur në mënyrë të mjaftueshme detyrimin për arsyetimin e vendimeve të tyre (*shih vendimet nr. 12, datë 28.02.2024; nr.12, datë 19.03.2015; nr. 33, datë 08.12.2005 të Gjykatës Kushtetuese*).

31. Nga ana tjetër, Gjykata ka theksuar se ajo e vlerëson arsyetimin e një vendimi gjyqësor vetëm në kuadrin e përmbushjes ose jo të standardeve të mësipërme kushtetuese, pasi nuk është detyrë e saj të analizojë provat dhe faktet ku është bazuar gjykata për zgjidhjen e çështjes së themelit. Kjo mbetet detyrë funksionale e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm. Detyra e saj është të shqyrtojë dhe të vlerësojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese, si dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë eventualisht arbitrar, në kuptimin që të bjerë ndesh haptazi me konceptin e gjykimit të drejtë të përcaktuar në nenin 42 të Kushtetutës (*shih vendimet nr. 30, datë 29.05.2023; nr. 33, datë 14.11.2022; nr. 3, datë 23.02.2016 të Gjykatës Kushtetuese*). Gjykata nuk vepron si shkallë e katërt gjykimi, por ndërhyr atëherë kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e kujdesshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose është i tillë që gjykimin e bën të padrejtë (*shih vendimet nr. 63, datë 23.10.2025; nr. 33, datë 14.11.2022; nr. 3, datë 23.02.2016 të Gjykatës Kushtetuese*). Në këto raste, për të mos vënë në dyshim të drejtën e gjykatave të zakonshme për të interpretuar ligjin për qëllim të procesit gjyqësor që ato zhvillojnë, Gjykata kufizohet vetëm në identifikimin e gabimeve të dukshme, të cilat shkojnë përtej pretendimeve për interpretim të gabuar të ligjit dhe që cenojnë gjykimin e drejtë (*shih vendimin nr. 11, datë 11.02.2026 të Gjykatës Kushtetuese*).

32. Nën dritën e standardeve të mësipërme dhe bazuar në thelbin e pretendimeve të kërkuarit, Gjykata do të analizojë nëse në rastin në shqyrtim Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka respektuar standardet e vendosura nga jurisprudenca kushtetuese për arsyetimin e vendimit gjyqësor, si dhe nëse përmban elemente arbitrariteti, në kuptim të gabimeve të dukshme, nga pikëpamja ligjore.

33. Sikurse u parashtrua në rrethanat e çështjes, ka rezultuar se kërkuesi në datën 23.10.2014 i është drejtuar gjykatës administrative të shkallës së parë duke kundërshtuar urdhrin e ministrit të Drejtësisë për kalimin në listëpritje dhe zgjidhjen e pasojave për shkak të pavlefshmërisë së këtij urdhri. Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë ka vlerësuar se ligji i zbatueshëm në zgjidhjen e çështjes është ligji nr. 8549/1999. Ajo ka arsyetuar se në rastin konkret nuk jemi para suprimimit të vendit të punës dhe se nuk plotësohen kushtet dhe rrethanat për të lejuar kalimin në listëpritje. Sipas gjykatës së shkallës së parë, vendimi nr. 413/4/1, datë 01.11.2013 “Për daljen në listëpritje”, i marrë nga ministri i Drejtësisë, pavarësisht rrethanave që e kanë imponuar, është një vendim i marrë jashtë kompetencave të tij pasi kjo kompetencë i është dhënë sekretarit të përgjithshëm. Si konkluzion, ky vendim i marrë nga një organ jokompetent dhe në kuptim të nenit 116 të Kodit të Procedurave Administrative, është një akt absolutisht i pavlefshëm. Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë ka arsyetuar se justifikimi i përdorur nga Avokatura e Shtetit se vendimi i marrë nga ministri për shkak të vakancës së pozicionit të sekretarit të përgjithshëm është i pabazuar (*shih faqen 10 të vendimit të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë*). Sipas kësaj gjykate, dakordësia e shprehur prej tij për të kaluar në listëpritje deri në gjetjen e mundësive të sistemimit sipas strukturës së re nuk do të thotë se ai është dorëhequr, edhe sepse dhënia e pëlqimit nuk parashikohet si element i domosdoshëm për kalimin e nëpunësit civil në listëpritje (*shih faqen 11 të vendimit të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë*).

34. Në ndryshim nga gjykata e shkallës së parë, Gjykata Administrative e Apelit ka vlerësuar se për zgjidhjen e rastit konkret është i zbatueshëm ligji nr. 152/2013. Ajo ka arsyetuar se urdhri i largimit është disponuar nga ministri i Drejtësisë, i cili nuk identifikohet me organin kompetent të parashikuar nga ligji për disponimin e akteve që konfirmojnë lirim nga detyra të nëpunësit civil dhe kalimin e tij në listëpritje (*shih faqen 21 të vendimit të gjykatës së apelit*). Vetëm fakti i mosrespektimit nga pala e paditur të kësaj rrethane, pa i hyrë analizës së ekzistencës ose jo të rrethanave që diktuan vendimmarrjen objekt gjykimi, për atë gjykatë ka qenë i mjaftueshëm për të vlerësuar moscenimin e vendimit të gjykatës së shkallës së parë.

35. Ndërsa Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë fillimisht ka konstatuar se ligji nr. 8549/1999 është i zbatueshëm për zgjidhjen e çështjes dhe se kërkuesi ka nënshkruar deklaratë ku shprehej për dakordësinë për kalimin në listëpritje, për shkak të suprimimit të pozicionit të tij të punës. Në vijim, DAP-i ka miratuar kalimin e kërkuesit në listëpritje dhe ministri i Drejtësisë, me vendimin nr. 413/4/1, datë 01.11.2013 “Për daljen në listëpritje” ka vendosur kalimin e kërkuesit në listëpritje. Në këtë pikë arsyetimi, Kolegji ka vlerësuar se argumenti i gjykatave më të ulëta se ministri i Drejtësisë rezulton të ketë disponuar në shmangie të

kompetencave të parashikuara nga ligji, pasi nuk është organi kompetent për marrjen e vendimit të kalimit të nëpunësit civil në listëpritje, është i gabuar për sa i përket efektit të vlerësuar prej gjykatave në lidhje me pavlefshmërinë absolute të aktit. Sipas Gjykatës së Lartë, duke qenë se pozicioni i sekretarit të përgjithshëm ishte vakant, ndonëse ligji parashikon se vendimi për kalimin në listëpritje është kompetencë e tij, në mungesë të këtij të fundit, kur akti nënshkruhet nga ministri, nuk jemi në kushtet e pavlefshmërisë absolute të aktit, përderisa është provuar që ekziston shkaku i kalimit në listëpritje dhe për më tepër është shprehur në atë kohë edhe dakordësia nga kërkuesi për kalimin në listë pritje. Ndërhyrja e tij në këtë situatë, pra nënshkrimi i aktit objekt gjykimi, ishte pikërisht fakti se pozicioni i sekretarit të përgjithshëm ishte vakant. Kjo parregullsi procedurale nuk prek thelbin e vendimmarrjes, e cila nuk është kundërshtuar as nga kërkuesi në atë kohë dhe as DAP-i nuk e ka gjetur të parregullt propozimin për kalimin në listëpritje. Në këto kushte, në kontekstin e rrethanave të faktit, nuk mund të pretendohet për shkelje “flagrante” të tillë që mund të sjellë pavlefshmëri absolute të aktit. Shkelja në këtë rast, edhe nëse ka ekzistuar, është vetëm e natyrës formale dhe nuk prek thelbin e vendimmarrjes (*shih paragrafin 16 të vendimit të Gjykatës së Lartë*).

36. Në analizë të sa më sipër, Gjykata vëren se Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, ndonëse ka pranuar se ligji i zbatueshëm në rastin e kërkuesit, konkretisht ligji nr. 8549/1999, ia njeh kompetencën për nxjerrjen e vendimit të kalimit në listëpritje sekretarit të përgjithshëm, ka arritur në përfundimin se nënshkrimi i aktit nga ministri i Drejtësisë nuk përbën shkak për pavlefshmëri absolute. Ky kolegji është bazuar në argumentin se, për sa kohë që pozicioni i sekretarit të përgjithshëm ka qenë vakant, ka ekzistuar shkaku ligjor për kalimin në listëpritje, si dhe kërkuesi ka shprehur dakordësinë e tij për këtë masë. Ndërkohë, nga përmbajtja e dispozitave të ligjit nr. 8549/1999, si dhe të ligjit nr. 8678, datë 14.05.2001 “Për organizimin dhe funksionimin e Ministrisë së Drejtësisë”, nuk rezulton se ministrit, si funksionar politik, i është njohur kompetenca për të ushtruar atributet që ligji ia rezervon sekretarit të përgjithshëm në marrëdhëniet e shërbimit civil. Me fjalë të tjera, ministri, si funksionar me natyrë politike dhe pjesë e pushtetit ekzekutiv në nivel politikëbërës, nuk mund të ushtrojë kompetenca administrative për emërimin, vlerësimin ose largimin e nëpunësve civilë, të cilat ligji ia atribuon organeve të administratës civile të përcaktuara shprehimisht. Ky aspekt është trajtuar edhe nga gjykatat e faktit të cilat kanë arritur në përfundimin se vendimi i ministrit të Drejtësisë ishte nxjerrë jashtë kompetencave të tij ligjore, pavarësisht rrethanave që mund të kenë diktuar ndërhyrjen e tij. Në këto kushte, argumenti i Gjykatës së Lartë se ndërhyrja e ministrit justifikohet nga mungesa e sekretarit të përgjithshëm nuk shoqërohet me një analizë të dispozitave ligjore që do të mund të mbështesnin qëndrimin e saj. Një qëndrim i

tillë jo vetëm është formalist, por edhe arbitrar, në kuptim të gabimeve të dukshme nga pikëpamja ligjore.

37. Nga ana tjetër, Gjykata çmon se fakti i evidentuar nga Gjykata e Lartë se kërkuesi kishte shprehur dakordësinë e tij për kalimin në listëpritje nuk përbën një rrethanë përcaktuese për vlerësimin e kompetencës së organit që ka nxjerrë aktin administrativ. Pëlqimi i subjektit të prekur nga akti nuk mund të zëvendësojë ose të plotësojë mungesën e kompetencës së organit që e nxjerr atë. Për rrjedhojë, në rastin konkret, dakordësia e kërkuesit nuk legjitimon ushtrimin e një kompetence që ligji ia ka atribuar një organi tjetër. Po kështu, edhe arsyetimi i Gjykatës së Lartë, sipas të cilit pasojat do të kishin qenë të njëjta edhe nëse vendimi do të ishte marrë nga sekretari i përgjithshëm, për sa kohë që kërkuesi kishte shprehur vullnetin e tij, mbështetet në një vlerësim hipotetik të rezultatit të procedurës dhe jo në verifikimin e respektimit të kërkesave ligjore që përcaktojnë vlefshmërinë e aktit administrativ. Një qasje e tillë nuk merr në konsideratë faktin se nenet 21 dhe 23 të ligjit nr. 8549/1999 rregullojnë në mënyrë të posaçme procedurat dhe organet kompetente për lirim nga shërbimi civil dhe kalimin në listëpritje në rastet e ristrukturimit të administratës, duke vendosur garanci procedurale që nuk mund të anashkalohen.

38. Për më tepër, Gjykata eidenton se kërkuesi në mbështetje të pretendimeve të tij ka paraqitur vendimin nr. 00-2025-31 (4), datë 14.01.2025 të Gjykatës së Lartë, në të cilin është arsyetuar se veprimi administrativ i kalimit në listëpritje, i kryer nga ministri i Drejtësisë, nuk rezulton të jetë kryer nga personi zyrtar përgjegjës brenda kompetencave të përcaktuara nga ligji nr. 8549/1999. Megjithatë ky vendim nuk është njësuës për praktikën gjyqësore, Gjykata vëren se, në rastin konkret, Gjykata e Lartë, ndonëse konkurrojnë të njëjtat rrethana me atë të shqyrtuar në rastin e vendimit të lartpërmendur, ka mbajtur një qëndrim të ndryshëm për pasojat juridike që sjell ushtrimi i kompetencës nga një organ i papërcaktuar nga ligji, pa dhënë arsye të mjaftueshme për të justifikuar këtë ndryshim qasjeje. Në këto kushte, arsyetimi i saj konsiderohet i pamjaftueshëm për të shpjeguar se përse në njërin rast mungesa e kompetencës konsiderohet element me rëndësi për vlerësimin e ligjshmërisë së aktit, ndërsa në rastin tjetër vlerësohet si një parregullsi thjesht formale. Për rrjedhojë, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuesit për cenimin e standardit të arsyetimit të vendimit është i bazuar.

39. Po kështu, Gjykata vëren se kërkuesi ka kërkuar edhe pezullimin e vendimit të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, me argumentin se nëse nuk merret një masë e tillë me efekt të përkohshëm, ankimi kushtetues individual nuk do të kishte asnjë efekt dhe do të ngelej iluziv. Ekzekutimi i vendimit do të sillte një barrë të rëndë për kërkuesin në anën ekonomike dhe në standardin minimal të jetesës. Subjekti i interesuar, Ministria e Drejtësisë,

ka prapësuar se kërkuksi nuk ka paraqitur asnjë rrethanë konkrete sesi mund të cenohet nga ekzekutimi i vendimit të Gjykatës së Lartë. Pavarësisht se vendimi i gjykatës së apelit është ekzekutuar plotësisht pas vendimit të Gjykatës së Lartë, që ka vendosur rrëzimin e padisë, kërkuksi detyrohet të kthejë përfitimet e marra nga vendimi gjyqësor i ekzekutuar.

40. Në lidhje me kërkesën për pezullimin e ekzekutimit të vendimit të Gjykatës së Lartë, Gjykata vlerëson se ardhja e pasojave të pretenduara nga kërkuksi nuk është e pariparueshme ose që të justifikojë pezullimin e aktit. Për këtë arsye, kërkesa për pezullimin e ekzekutimit të vendimit të Gjykatës së Lartë nuk është e bazuar.

41. Në përfundim, sipas arsyetimit të mësipërm, Gjykata çmon se kërkesa e kërkuksit është e bazuar, sipas arsyetimit të mësipërm të këtij vendimi, ndaj duhet të pranohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f”, dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe nenit 72 të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

V E N D O S I:

1. Pranimin e kërkesës.
2. Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2025-826 (100), datë 06.03.2025 të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.
3. Dërgimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 30.04.2026

Shpallur më 25.06.2026